

Monológok egy színésznek

Ki tudja

Jó lesz vigyázni
újabban
ki tudja miért
folyton
eszelősökbe akadok
ezek kerülnek utamba
minduntalan

vigyáznom kell
folyvást hibbantakba botlok
mostanában

nem árt résen lenni
nehogy megrontsanak
ki tudja miért
nehogy kárt tegyenek
bennem

bennem
aki hibátlan vagyok.

Hogyan tűnik el

Ma is elmentem megnézni
hogyan tűnik el a nap
hogyan süllyed
a napraforgók mögött
saját lila tócsájába
láttam ahogy belemerül
mások is voltak mindannyian
a napba néztek a mélyülő
ráncokkal szabdalt palástra
megbabonázva álltak
de csak én vettem észre
a legfontosabb nem a nap
hanem éppen ellenkezőleg
a nappal szemben történik
hátralátva a hátuk mögött
ahol a sötétség felkúszik
a völgy lankáiról lassan
az égbolt aljára az ég peremére
és egyre feljebb tornyosul
nem lehet megállítani.

Ruhát varrok

Ruhát varrok a babáknak
ruhát varrok nekik
és felöltöztetem őket

de előbb még kisimogatom
az arcukat
kitapogatom az állukat
az orrukat a szemüket
arcot simogatok nekik
fület és szájat
halántékat az ujjaimmal

alig érintve a tarkójukat ott
ahol a legérzékenyebb
ahova a drótgerinc torkollik.

A tükör elé

Az asztalra helyeztem a zöldalmát
a tükör elé amelyben reggelente
fésülöm magam biztonságba
helyeztem az asztallap és a tükör
derékszögében és minden reggel
ellenőriztem

a fésülködőasztalnál kezdődött
mindig addig fésültem simogattam
kenegtettem magam amíg el nem
tűntek az éjszaka rózsás ráncai
és közben ellenőriztem az almát
figyeltem ahogy a zöld elmélyül
mind jobban lágyul puhul a tónusa
és leheletnyi árnyalatokban levedli
magáról észrevétlenül leváltja a sárga
felcseréli és utána ez mélyül tovább
egyre sötétebb okkerre cserélődik
amivel egyidejűleg pettyek tűnnek
fel az almát ellepik a foltok egyre
nagyobb foltok majd néhány
nap alatt az okker sötétbarnába
löttyen át

napról napra figyeltem a tónusok
felemelkedését az árnyalatok játékát
trónra jutását majd keserű bukását
a csendesen rothadó alma
héján

legfontosabb megfigyeléseim és a
leghűsbavágóbb obszervációim
azonban nem erre vonatkoztak nem
a leglényegesebb észrevételeim
az almahéj állagát illették a bőr
ugyanis egyre ráncosabb lett
előbb meggyűródött majd a zöld
és a sárga árnyalatok között

mintha csupán véletlen volna
apró kitüremkedések keletkeztek
alattomosan vékony árkokként
ölelték körül a ráncok úgy ahogy
az erezet hálóz be egy értékes
porceláncsészét

igyekeztem higgadt maradni
ezeken a reggeleken igyekeztem
részvételenül nézni az almahéj
változását

megkönnyebbülten konstatáltam
végül hogy a ráncok csak ideig-óráig
csupán a sárgával mutatkoznak
a barnás foltok megjelenésével
ha nem is tűnnek el végleg
fokozatosan háttérbe szorulnak
és a drapp mélyülésével azután
kisimul szépen a héj és megint
puha lesz

de mintha csak azért hogy mielőtt
egy feketén tátongó rést nyitva
beszakadna bársonyos simaságán
még egyszer lágyan csorduljon
végig a hajnali napfény hűvös
permetezése.

A magház burka

Szeretem
ahogy a magház éles burka
beszorul fogaim közé
és felsebzi ínyem
a magokat közben
megsimogatom a nyelvemmel
minden egyes magot
külön élvezettel
beleborzongok

amikor hozzáér a nyelvem
nyalogatom őket
azután szétrágom
szétroppantom
így eszem az almát
mindenestül
egyedül a szár marad meg
a száraz kis csont
ujjaim közt
sokáig forgatom.

